

РЕШЕНИЕ

№ 1368

гр. Пловдив, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20225300501918 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 2313 от 22.06.2022 г. постановено по гр.д.№ 11041 по описа за 2021 г. на Районен съд - Пловдив, XXI гр.с. се:

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Черни връх“ № 51Д, ДА ЗАПЛАТИ НА И. П. П., ЕГН *****, с адрес: ***, сума в размер на 12 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени болки и страдания, в резултат от настъпило на *** г. ПТП, виновно причинено от водач на л.а. „Субару Легац“ с рег. № ***, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху главниците от датата на изтичане на тримесечния срок за отговор – 25.06.2021 г. до окончателното плащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над уважения размер от 12 000 лева до пълния предявен размер от 25 000 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Черни връх“ № 51Д ДА ЗАПЛАТИ НА И. И. П., ЕГН *****, с адрес: ***, сумата в размер на 2500 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени болки и страдания, в резултат от настъпило на *** г. ПТП, виновно причинено от водач на л.а. „Субару Легац“ с рег. № ***, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху главниците от датата на изтичане на тримесечния срок за отговор – 25.06.2021 г. до окончателното плащане , както и сума в размер на 130.31 лева – разноски в производството, като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над уважения размер от 2500 лева до пълния предявен размер от 10 000 лева, като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, ДА ЗАПЛАТИ на адв. В. Д. М., ЕГН *****, сумата в размер на 710.40 лева – адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗА за процесуално представителство на И. П. и сума в размер на 257.50 лева - адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗА за процесуално представителство на И. П..

ОСЪЖДА И. П. П., ЕГН ***** и И. И. П., ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТЯТ на ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, сумата в размер на 133.10 лева – разноски в производството.

ОСЪЖДА ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Черни връх“ № 51Д, ДА ЗАПЛАТИ на Районен съд – Пловдив, на основание чл.78, ал.6 ГПК, сумата в общ размер на 528 лева – разноски по делото.

Недоволни от първоинстанционното решение са останали ишците И. П. П., ЕГН ***** и И. И. П., ЕГН *****, които чрез пълномощника си адвокат В. М., са подали въззивна жалба против решението в следните части: в частта, с която е отхвърлен искът на И. П. П. против ЗК „Лев Инс“ АД за горницата над уважения размер от 12 000 лева до пълния предявен размер от 25 000 лева, както и в частта, с която е отхвърлен искът на И. И. П. против ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, за горницата над уважения размер от 2 500 лева до размера на 8 000 лева, представляващи претендирано от всеки от ишците обезщетение за неимуществени вреди, претърпени болки и страдания, в резултат от настъпило на *** г. ПТП, виновно причинено от водач на л.а. „Субару Легаци“ с рег. № ***, застрахован при ответника по застраховка "Гражданска отговорност", ведно със законната лихва върху главниците от датата на изтичане на тримесечния срок за отговор – 25.06.2021 г. до окончателното плащане, и в частта за разноските.

Във въззивната жалба се излагат оплаквания, че решението в обжалваните части е неправилно поради нарушение на материалния закон и необосновано. Оспорва се размерът на определените обезщетения по чл.52 ЗЗД, който се намира за занижен предвид установените увреждания на всеки от ишците. Възражава се срещу приетото съпричиняване от страна на ишците. Поддържа се, че по отношение на И. П. не е налице съпричиняване. По отношение на И. П. се сочи, че съпричиняването е не повече от 20 %, а не възприетото от съда от 50 %. Искането към въззивния съд е да постанови решение, с което да присъди допълнително обезщетение за претърпените от ишците неимуществени вреди за И. П. в размер на 13 000 лева и за И. П. в размер на 5 500 лева, ведно със законната лихва върху сумите от 25.06.2021 г. до окончателното плащане. Молят за присъждането на разноските за двете инстанции. Иска се определяне на адв.възнаграждение на осн.чл.38, ал.2 вр.ал.1, т.2 от ЗА на процесуалния им представител.

Въззиваемата страна ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, чрез пълномощника адвокат В. Д., е подала отговор на въззивната жалба, с която оспорва същата като неоснователна и взема становище по оплакванията в същата. Излага съображения за правилността на решението като коментира настъпилите увреждания на жалбоподателите и се позовава на съдебна практика при определяне размерът на обезщетенията. Поддържа възражението си за съпричиняване като коментира фактите по делото. Моли за потвърждаване на обжалваното решение. Не претендира разноски.

Първоинстанционното решение не е обжалвано в следните части: в частта, с която ЗК „Лев Инс“ АД е осъдено да заплати обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 12 000 лева на И. П. П. и в размер на 2 500 лева на

И. И. П., ведно със законната лихва върху посочените главници от датата на изтичане на тримесечния срок за отговор – 25.06.2021 г. до окончателното плащане, както и разносните от 130.31 лева на И. И. П. и адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗА на адв. В. М. за процесуално представителство на ищците; в частта, с която е отхвърлена исковата претенция на И. П. за разликата на размер от 8 000 лева до размера на 10 000 лева.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Първоинстанционното производство е образувано по предявени от И. П. П. и И. И. П. против „Лев Инс“ АД субективно съединени осъдителни иски с правна квалификация чл. 432, ал.1 от КЗ за заплащане на обезщетения за неимуществени вреди, претърпени от тях вследствие на пътнотранспортно произшествие /ПТП/, настъпило на *** г. в гр.***, област Пазарджик, ул.***, по вина на И. К. В. при управлението на лек автомобил марка „Субару“, модел „Легаши“ с рег. № ***, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“.

Ищците твърдят, че ПТП е настъпило, поради нарушение на правилата за движение от водача на л.а. „Субару Легаши“, който е загубил контрола на автомобила и е навлязъл рязко в лентата за насрещно движение, където е предизвикал ПТП с насрещнодвижещия се лек автомобил марка „Форд“, модел „Транзит“ с рег.№ ***, в който са пътували ищците.

С Решение № 260030/22.2.2020 г. по нахд № 206/2020 г. на РС ***, И. В. бил признат за виновен, че на *** г. в гр.***, област Пазарджик, ул.*** е нарушил правилата за движение и че по непредпазливост е причинил комплексна средна телесна повреда на И. П..

Вследствие на произшествието И. П. получил счупване на горния край /ставния израстък - олекранона/ на дясната лакътна кост, закрито, фрактура олекрани дextrа, поради което му е била извършена оперативна интервенция с открито наместване на фрактурата с вътрешна фиксация, радиус и улна, под обща анестезия, както и му е била поставена шина за период от 35 дни. Счупването причинило на пострадалия трайно затрудняване на движението на горния десен крайник за около 2.5 – 3 месеца, като за периода *** г. до *** г. И. П. е бил в отпуск поради временна неработоспособност. И. П. получил счупване на носните кости, девитация на носната преграда, деформация на носа с кръвоизлив в него, поради което бил със силно затруднено носно дишане, както и бил лекуван консервативно и оперативно с репозиция на носа и предна тампонада. Посочените телесни увреждания на И. П. му причинили заедно и по отделно разстройство на здравето на И. П. за около 3 седмици.

Обезщетенията са претендирани в размер на 25 000 лева за И. П. и 10 000 лева за И. П. като във въззивното производство предмет на разглеждане е претендираното обезщетение от И. П. за разликата над размера от 12 000 лева до 25 000 лева и от И. П. за разликата над размера от 2 500 лева до размера на 8 000 лева.

С отговора на исковата молба ответникът ЗК „Лев Инс“ АД е оспорил

твърденията в исковата молба с изключение сключването на застраховка Гражданска отговорност на л.а. „Субару Легац““. Направил е възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищците, изразило се в нарушение на ЗДвП с довода, че са пътували в МПС без поставен обезопасителен колан. Възразил е за прекомерност на претендираните обезщетения. Изразил е становище за частичната неоснователност на исковете, поради завишения им размер и съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалите. Искането към съда е за частичното отхвърляне на исковете и за присъждането по съразмерност на направените от ответника разноски по делото.

С първоинстанционното решение са приети като признати и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че на *** г., в гр. *** на ул. ***, при управление на л.а. „Субару Легац“ с рег. № ***, И. В. е загубил контрол над автомобила, поради отвличане на внимание от появило се на пътя куче и навлязъл рязко в лентата за насрещно движение, където е предизвикал ПТП с насрещнодвижещия се л.а. „Форд Транзит“, с рег. № ***, управляван от П. П.. Според районния съд, с описаните действия И. В. е нарушил правата за движение и е причинил телесни повреди на И. П. и И. П. – пътници в автомобила. Районният съд се е позовал на влязлото в сила Решение от 22.12.2020 г. по НАХД2*** г. на РС – ***, с което И. В. е признат за виновен за това, че на *** г. в гр. *** на ул. *** е нарушил правилата за движение и е причинил по непредпазливост комплексна средна телесна повреда на И. П.. Приел е, че л.а. „Субару Легац“ с рег. № *** е имал валидна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника към датата на ПТП.

Позовавайки се на събраните писмени доказателства - констативен протокол с пострадали лица и епикризи, на показанията на свидетеля П. П., разпитан по почин на ищците, както и на заключението на Комплексната съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, районният съд е приел, че ищците са пострадали при инцидента като на И. П. е била причинена луксация на дясна лакътна става, а на И. П. фрактура на носа. На *** г. са били приети за лечение в УМБАЛ „****“ и изписани на 14.07.2019 г., като на И. П. е направена операция с наместване на лакътна става, поставени са метални тела и е сложена гипсова шина, а на И. П. е извършена също оперативна намеса с наместване на носните отвори и тампониране на същите.

Въз основа на посочените доказателства, районният съд е приел за безспорно доказано, че вследствие на противоправното поведение на водача на застрахования автомобил при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“ на ищците са причинени неимуществени вреди болки и страдания.

При определяне на справедливото обезщетение за обезвреда на претърпените от И. П. неимуществени вреди районният съд е обсъдил събраните доказателства и установените с тях обстоятелства за травматичните увреждания на този ищец - средна телесна повреда, при която е била причинена силна болка и страдание за период от 2-2.5 месеца, както и че към момента търпи болки при промяна на времето и има налични белези по ръката. Възприето е и обстоятелството, че за период около 3 месеца този ищец е бил в болничен, имал е нужда от чужда помощ при обслужване в ежедневието му, поставени са му в тялото чужди тела – метални шини, които подлежат на премахване, което продължава търпенето на болки и страдания у ищеца и след премахването им, както и че за период от около 30 дни ищецът е бил с обездвижена дясна ръка с поставена шина и ръката му е била неизползваема. Същевременно районният съд е кредитирал обстоятелството, че функцията на ръката му е възстановена напълно, както и че не са настъпили усложнения и възстановителния процес е преминал нормално. В предвид последното и при съобразяване със стандарта

на живот в страната за 2019 г., районният съд е приел за справедливо обезщетението в размер на 24 000 лева.

По отношение на И. П. е кредитирано, че е претърпял контузия на носа, чието възстановяване е изисквало оперативна намеса, силно изразените болки от травмата и неудобство от поставените тампони в носа на ищеца по време на болничния му престой, невъзможността да диша и първоначалния стрес, който е изживявал. Същевременно районният съд изходил от обстоятелството, че претърпените от ищеца силни болки и страдания са били в периода на болничното му лечение за от около една седмица, но не и след изписването му от болницата, както и че същият е напълно възстановен, няма белези по носа и не са настъпили усложнения, и се е върнал на работа в един кратък период след инцидента – една седмица. В предвид на което и при съобразяване със стандарта на живот в страната за 2019 г., районният съд е приел, че сумата от 5 000 лева представлява справедлив размер на обезщетението за обезвреда на претърпените от И. П. неимуществени вреди.

Районният съд е приел за основателно заявеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищите, тъй като същите не са били с поставен предпазен колан, с което са нарушили разпоредбата на чл.137а ЗДвП. Изводите си съдът е обосновал с признато от ищите обстоятелството за снабдяването на МПС с предпазни колани и установеното от СМЕ, че липсва медицинска документация за консултация с гръден хирург, характерна при получаване на травми от обезопасителен колан, както и липсват белези, получени при поставен такъв при ПТП и изводът на вещото лице, че при поставен предпазен колан и при двамата пострадали, последните нямало да получат такива наранявания или те са щели да бъдат минимални. По тези съображения районният съд е приел принос на ищите от 50% за настъпване на уврежданията, поради което на основание чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е намалил обезщетението на И. П. на 14 000 лв., а на И. П. на 2 500 лева.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо в обжалваните части. Предвид изложеното и на основание чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението съобразно посоченото в жалбата, както и при служебна проверка от въззивната инстанция за допуснато при постановяването му нарушение на императивни материалноправни норми.

Предявените претенции са за репарирание на вреди при условията, визирани в чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането, съгласно която увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност", при спазване на изискванията на чл. 380 КЗ. За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 от КЗ, е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка "Гражданска отговорност", между прекия причинител на вредата и застрахователя. Следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован, спрямо увреждания за обезщетяване на причинените вреди – а именно: да е причинена вреда, тази вреда да е причинена виновно, същата да е резултат от противоправно поведение, наличие на причинна връзка между противоправното поведение и причинената вреда.

По същество страните не повдигат спор относно установената в първоинстанционното производство фактическа обстановка във връзка с настъпването

и механизма на процесното пътно-транспортно произшествие, възникнало единствено вследствие виновното противоправно поведение на И. В. като водач на л.а. „Субару Легаци“ с рег. № ***, причинените вследствие на произшествието телесни увреждания на ишците и наличието на валидно застрахователно правоотношение към датата на произшествието за лекия автомобил, управляван от виновния водач, с ответното застрахователно дружество по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, към което ишците са предявили извънсъдебно претенциите си с писмена молба, изпратена на 24.03.2021 г. и които не са били уважени от застрахователя.

Следва да се посочи, че въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи на районния съд, по отношение на които липсват оплаквания от страните, т.е. настоящата инстанция не може да приеме за установена различна фактическа обстановка без нарочни възражения в този смисъл от страните по делото. С оглед на изложеното и тъй като по отношение на горе възприетата от районния съд фактическа обстановка не са налице конкретни оплаквания и спор между страните, не може да бъде преразглеждана от въззивния съд. Същата очертава наличие на елементите от фактическия състав на деликтната отговорност по чл. 45 от ЗЗД, от която е функционално обусловена отговорността на застрахователя по прекия иск по чл. 432 от КЗ на увреденото лице.

Спорен въззивното производство е размерът на дължимите обезщетения за неимуществени вреди, с оглед характера и интензитета на претърпените от ишците болки и страдания, съобразно конкретните обстоятелства и принципа на справедливостта по чл. 52 от ЗЗД.

При определяне размера на дължимата обезвреда за причинените на ищеца неимуществени вреди е приложима разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД и заложеният в нея принцип на справедливост, който не е абстрактен, а се извежда от конкретните обстоятелства, характера и начина на извършването на увреждането, причинените болки и страдания, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. Според задължителната и константна практика на ВКС - т. 4 на ППВС № 4/1968 г., размера на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Принципът на справедливост включва в най-пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие, което налага съдът да съобрази всички доказателства от значение за реално претърпените от увреденото лице морални вреди /болки и страдания/. Въпреки липсата на възможност за съпоставяне между претърпените болки, страдания и психическо напрежение и паричната престация, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за тези увреждания, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливия размер на това обезщетение, което има компенсаторен характер.

В случая от доказателствения материал по делото се установяват релевантните обстоятелства за определяне на справедливия размер на обезщетението за претърпените от ишците неимуществени вреди.

По отношение на ищеца И. П. безспорно се доказва от влязлото в сила съдебно решение в наказателното производство, извършването на престъпление по чл. 343, ал. 1, б. "б", предл. второ вр. чл. 342, ал. 1, предл. трето НК, чийто съставомерен обективен признак е причиняването на средна телесна повреда на ищеца, изразяваща се в счупване на ставния израстък /олекранона/ на дясната лакетна става, довела до затрудняване на движенията на горния десен крайник. В този смисъл, от приложената

епикриза от УМБАЛ „***“ЕАД и приетото заключение на КСМАТЕ, както и показанията на свидетеля П. П., се установява, че вследствие на случилия се пътен инцидент посоченият ищец е получил закрито счупване на горния край на лакътната кост в областта на дясната лакътна става. И. П. е постъпил за лечение в УМБАЛ „***“ЕАД, където на 12.07.2019 г. му е била извършена операция с открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация с метална остиосинтеза, както и му е била поставена гипсова шина. Според заключението на експертизата, било е налице трайно затруднение на движенията на десния горен крайник на ищеца за периода от 2-2, 5 месеца. При прегледа на ищеца на 01.12.2021г. е установено, че И. П. има оперативен цикатрикс първично зараснал в областта на дясната лакътна става, подкожно се опипва налична метална остиосинтеза, която не е остранена. Напълно раздвижена лакътна става. Оплакванията са единствено при промяна на времето. Посочено е, че предстои оперативно махане на металните тела. По отношение на претърпените болки и страдания съдебният експерт заключава за болки със силно изразен характер, които са намалявали бавно с времето. Страданията, които е изтърпял И. П. са били силно изразени, поради продължителността и ограничеността в обслужването по време на лечението. Не е установена болка при прегледа на ищеца, но е посочено, че предстоящото оперативно махане на металните тела е свързано с известна болезненост. Според показанията на св.П.П. /син на И. П./ цялата дясна ръка на баща му е била подута вследствие на инцидента, при операцията му поставили метални планки и 13 шева, на четвъртия ден бил изписан от болницата. Той бил на обезпоболяващи, споделял, че много го боли ръката, бил с шина, нямал гипс, привързана му била ръката. Свидетелят сочи, че баща му е бил около 3 месеца и половина в болнични, оплаквал се, че постоянно го боли ръката, в началото като го изписали от болницата имал нужда от помощ в ежедневието, за да се облича, тъй като ръката му е била обездвижена. Били му изписани антибиотици, пробиотици, обезпоболяващи, инежекции, превръзките се сменяли на 2-3 дни. Приблизително около един месец бил с шина. Имал белег на ръката, лакътят му бил деформиран. Според представен в производството болничен лист, И. П. е бил в отпуск за временна нетрудоспособност от *** г. до *** г.

По отношение на ищеца И. П. се установява от представената за същия епикриза и заключението на КСМАТЕ, че вследствие на пътния инцидент е получил фрактура на носа, изместване на носната преграда с деформация, постравматичен кръвоизлив и контузия на лицето, като според вида, характера и продължителността е била причинена болка и страдание. И. П. също е постъпил за лечение в УМБАЛ „***“ЕАД и на 12.07.2019 г. оперативно му е извършено наместване и тампониране на носните отвори. При прегледа от съдебния експерт е констатирано, че към 01.12.2021 г. е бил напълно възстановен, без оплаквания, болки и липса на белези по лицето. И по отношение на този ищец е прието в експертизата, че травмата е довела до болеви усещания, които са намалявали бавно с времето. Страданията му са свързани с невъзможност да диша през носа по време на тампонирането, както и че за няколко дни е било запушването на носа, след което е отминало. От показанията на свидетеля св.П. П. / брат на И. П./ се установява, че вследствие на инцидента на И. П. му е прилошало, легнал е на земята, пожълтял и е имало рана на носа от удара. Посочва, че И. е бил видимо много зле, първата вечер се наложило свидетелят да спи при него, за да му помага, имал тампони в носа, постоянно му капело кръв от носа, имал болки в главата, не можел да диша, въртяло му се свят, много трудно ставал до тоалетна и тези 3-4 дни в болница бил зле. Дишал през устата, не можел да диша през носа, махнали му тампоните като го изписвали от болницата. Предписани му били обезпоболяващи и

мазила, възстановил се по – бързо от баща им. Имал известно време почивка, около седмица.

По отношение на двамата ищци е прието, че липсват данни за настъпили усложнения от травмите, според заключението на КСМАТЕ.

Имайки предвид коментираните обстоятелства относно претърпяната средна телесна повред от ищеца И. П. - счупване на горния край на лакътната кост в областта на дясната лакътна става, наложило оперативно и медикаментозно лечение, както и обездвижване на крайника с шина за период от около един месец, довели до трайно затруднение на движенията на десния горен крайник на ищеца за период от 2-2, 5 месеца, през който ищецът е търпял неудобства и ограничения в битов план след изписването си от болницата, тъй като не е могъл да се облича сам; продължилата временна нетрудоспособност от 3, 5 месец и понастоящем наличните остатъчни поражения, свързани с белега на ръката и болки при промяна на времето, и предвидимите страдания от премахването на поставените му при операцията метални тела; с оглед и на възрастта на ищеца при настъпване на увреждането от 51 г. и обществено-икономическата обстановка в страната и стандарта на живот; в предвид обаче обстоятелството, че лакътната става на ищеца е напълно раздвигана и оплакванията му от болка са единствено при промяна на времето, както и че липсват данни за настъпили усложнения по време на оздравителния процес, настоящата инстанция не намира основание да приеме по-висок над определения от районния съд размер на обезщетението от 24 000 лв.

Съобразявайки, вида на уврежданията на ищеца И. П., който е получил фрактура на носа, изместване на носната преграда с деформация, постравматичен кръвоизлив и контузия на лицето, наложило оперативно наместване и тампониране на носните отвори, довело до значителни физически болки и страдания на този ищец по време на болничния му престой, доколкото и не е могъл да диша през носа до махането на тампоните, но и отчитайки обстоятелството, че този ищец се е възстановил за около една седмица и след това се е върнал на работа, както и че не са налице остатъчни симптоми, настоящата инстанция намира, че не е налице основание да определи по – висок размер на обезщетението от приетия от първата инстанция в размер на 5 000 лева.

Ето защо настоящият съдебен състав намира за неоснователни оплакванията в жалбата, че установените по делото релевантни обстоятелства за определяне на справедливия размер на обезщетението са били подценени, доколкото предвид вече изложеното, същите са съобразени с критерия за справедливост в чл.52 ЗЗД.

Предмет на разглеждане във въззивната инстанция е и своевременно заявеното от страна на ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, изразяващо се в непоставяне на обезопасителни колани от ищите при настъпване на пътната злополука.

Не е налице спор, че л.а. „Форд Транзит“, в който са пътували ищите, е бил снабден с обезопасителни колани, в който смисъл са и изявленията на ищите в молба от 06.04.2022 г. в първата инстанция.

По делото се установява, че ищите не са били с поставени обезопасителни колани при настъпването на пътния инцидент. Извод за това се прави от заключението на КСМАТЕ, според което по делото липсва медицинска документация за консултация с гръден хирург, характерна при получаване на травми от обезопасителен колан, както и липсват белези, получени при поставен такъв при ПТП, тоест не се установяват данни за поставянето на обезопасителни колани. До посоченият извод е достигнал и

районния съд, по който не е повдигнат спор във въззивната жалба.

Въззивниците не оспорват обстоятелството, че не са били с поставени с обезопасителни колани. Оспорва се съпричиняването от страна на И. П. с довода, че поставеният обезопасителен колан предоставя защита по отношение на торса и главата, но не и на ръцете, от което се заключава за възможният им удар в намиращите отпред детайли от МПС дори ищецът да е бил с поставен колан. По отношение на И. П. се оспорва възприетият от районния съд процент на съпричиняване и се поддържа, че същият не би могъл да бъде повече от 20 % като се сочи, че процентът му съпричиняване не би могъл да се приравни на отговорността на водача, причинил пътено-транспортното произшествие.

Настоящият съдебен състав намира изложените оплаквания за неоснователни, тъй като същите се опровергават от данните по делото и изводите на КСМАТЕ.

От заключението на КСМАТЕ се установява, че механизмът на нараняване е директен. Според експертизата, при рязко установяване на автомобила на място след удара и политане на телата напред и двете лица удрят наранените си места в гърба на предните седалки. В тази връзка следва да се имат предвид показанията на св.П.П., че ищите са се возили отзад - брат му И. П. е бил на втората редица, а баща му И. П. на третата редица. Изложеното налага извод, че И. П. се е ударил в намиращата се пред него седалка на първия ред, а И. П. - в намиращата се пред него седалка на втория ред в микробуса.

По отношение на И. П. се поставя въпроса дали липсата на поставен обезопасителен колан е способствала за настъпването на нараняванията му. В заключението си КСМАТЕ категорично е приела, че при поставен обезопасителен колан ищите нямаше да получат нараняванията си или те щяха да са минимални. Предвид тези изводи на съдебната експертиза и след преценка на установените данни за вида и характера на наранявания на И. П. от средна телесна повреда, изразяваща се в закрито счупване на горния край на лакътната кост в областта на дясната лакътна става, съдът намира, че непоставянето на обезопасителния колан е довело до соченото нараняване на ищеца. Безспорно правилно поставеният обезопасителен колан предпазва тялото от политане напред и директен сблъсък с намиращите се пред него елементи на автомобила. В случая нараняванията на ищецът касаят областта на дясната лакътна става и са настъпили при директен сблъсък с предната седалка, а не са увредени от странични елементи на автомобила, поради което тези наранявания не биха настъпили в случай на закрепване на торса на пострадалия с обезопасителния колан. Вярно е соченото в жалбата, че естествена и инстинктивна реакция на пътника при ПТП да се опита да се предпази с ръце като ги постави пред себе си и явно такава е била реакцията на ищеца щом е увредена областта на дясната му лакътна става. В случая обаче именно липсата на обезопасителен колан е довела до директния сблъсък на дясната лакътна става на ищеца с предната седалка, което съприкосновение безспорно е щяло да бъде ограничено от обезопасителния колан, тъй като неговото предназначение е да закрепи тялото на пътника към седалката и така да препятства политането, съответно и сблъсъка му с намиращите се отпред елементи на автомобила. По отношение на И. П. не е налице спор, че поставеният обезопасителен колан би предпазил същия от настъпилия челен удар, при който е получил фрактура на носа, изместване на носната преграда с деформация, постравматичен кръвоизлив и контузия на лицето, респективно поне би намалил травмата му до минимална.

В аспекта на изложеното са налага извод за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищите, които са били без поставен обезопасителен колан, с

който е оборудвано движещото се МПС, в нарушение на изискването на чл. 137д, ал. 1 от ЗДвП.

Приносът на ищците, както е приел и районният съд, следва да се определи на 50 %, противно на възраженията в жалбата, тъй като, неизпълнение на задължението по чл. 137 а, ал. 1 ЗДвП за използването на обезопасителен колан е довело до директния сблъсък с намиращите се отпред седалки и нараняванията на двамата ищци. Нарушението на посоченото задължение от страна на ищците следва да бъде приравнено на допуснатото от делинквентна нарушение на правилата по ЗДвП, който е загубил контрола на управлението от него автомобил, доколкото всяко от тези нарушения в довело за директния сблъсък с предната седалка и уврежданията на ищците. Поради изложеното следва да бъде прието, че приносът на ищците за настъпилия вредоносен резултат е 50 %, както правилно е определен от районния съд. Така възприетата степен на съпричиняване е намерила правилно отражение при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди на И. П. от 12 000 лева, както и на И. П. от 2 500 лева.

С оглед на изложеното, решението в обжалваните части следва да бъде потвърдено като правилно, законосъобразно и обосновано, като при постановяване на съдебния акт районния съд правилно е приложил материалния закон, не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила, самото решение е основано на събраните по делото доказателства.

При този изход на делото, въззиваемата страна има право на разностите в настоящата инстанция, но тъй като не претендира такива, разности не следва да бъдат присъдени.

Настоящото решение може да се обжалва пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Така мотивиран, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2313 от 22.06.2022 г. постановено по гр.д.№ 11041 по описа за 2021 г. на Районен съд - Пловдив, XXI гр.с. в следните части: **в частта**, с която е отхвърлен предявеният от И. П. П., ЕГН *****, против ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ за разликата от 12 000 лв. до 25 000 лв. представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени болки и страдания, в резултат от настъпило на *** г. ПТП, виновно причинено от водач на л.а. „Субару Легаци“ с рег. № ***, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху главниците от датата на изтичане на тримесечния срок за отговор – 25.06.2021 г. до окончателното плащане, както и **в частта**, с която е отхвърлен предявеният от И. И. П., ЕГН *****, против ЗК „Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, за разликата от 2 500 лв. до 8 000 лв. представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени болки и страдания, в резултат от настъпило на *** г. ПТП, виновно причинено от водач на л.а. „Субару Легаци“ с рег. № ***, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху главниците от датата на изтичане на тримесечния срок за отговор – 25.06.2021 г. до окончателното плащане, както **и в частта**, с която И. П. П., ЕГН ***** и И. И. П., ЕГН *****, са осъдени да заплатят на ЗК „Лев Инс“

АД, ЕИК 121130788, сумата в размер на 133.10 лева – разноси в производството.

В необжалваните части първоинстанционното решение е влязло в законна сила.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____